

тъй щото фенеря на лъвото ми рамо свѣтеше. Едвамъ бѣхъ изминалъ до половинъ урвата и срѣгнахъ трима пѣтници, който щомъ ма зѣрнахъ и са пузнахъ да бѣгатъ, като че діаволъ ги подгони. Азъ карахъ на прѣдъ бързишкомъ и скоро стигнахъ въ селото, дѣто отѣднахъ на хана. Слѣдъ малко са зададохъ и тримата ми страхопъзлювци, поблѣднели и половинъ живи, половинъ умрѣли. Тѣ разтрѣперани като листъ и разпѣхтени отъ бѣгъ и страхъ, разказахъ, че срѣзнали грамаденъ, страшенъ *вапиръ* съ крѣвь облѣтъ, че ималъ огнена глава, която билъ свилъ подъ мишца; ѣздѣше, кѣзвахъ тѣ, на вранъ конъ съ черна прѣдница и сива задница, който макаръ да хромялъ съ единъ кракъ, пакъ излизалъ изъ урвата, като стрѣла. Тѣ когото срѣзнали, когото стигнали, до гдѣ дождъ до хана, справѣли, всѣкому какво зло ги сполѣтило. Комуто приказали трѣгналъ подира имъ и до ханскитѣ вѣрта прѣдъ крѣчмата набрахъ са стотина души, които бѣхъ отворили уши и уста да слушатъ за страшната зла срѣща, за кървавото звѣрско плашило. Въ туй вѣрме менъ ми додѣ на умъ да ги изцѣрѣ отъ страховетѣ имъ, като са посмѣемъ съ тѣхното лѣковѣрваніе. Отвѣрзвамъ скрито коня си, минувамъ прѣзъ заднія хански вратникъ, избикалямъ прѣзъ други пѣтъ и съ червената си кокулета намѣтнатъ и съ фенеря въ рѣка, пристигамъ пакъ прѣпушкомъ прѣдъ крѣчмата. Трѣбаше да бѣдите тамъ за да видите изпоплашенитѣ селеніе. Едни си крѣхъж очитѣ въ рѣцѣ, други са хвѣрлѣхъж въ крѣчмата прѣзъ прагъ, прѣзъ прозорци, прѣзъ дѣто свѣрпѣхъж. Само ханджіятъ бѣше толкозъ сѣрдченъ да ма глѣда и да стои на портата. Азъ подадохъ нему фенеря си, съблѣкохъ си какулетата и са показахъ прѣдъ очитѣ имъ такъвзи, какъвто ма бѣхъ видѣли прѣди малко въ кѣта на огнището. Съ голѣма мъка сдвамъ сполучихъ да разпилѣя страха на тѣзи сиромашки хорица. Най-мъчно бѣше да са увѣрятъ тримата пѣтници, че азъ съмъ билъ страшната *вѣда*, която срѣгнахъ,